

אותם ימים של אדם למעלה
באותו העולם, וכלם עומדים
לפני הקדוש ברוך הוא, ובהם
נודעים חיי האדם.

על האדמה אשר ה' אלהיך נתן
לך. הבטחה להנות באספקלריה
המאירה, וסוד זה על האדמה, זו
אספקלריה המאירה, באותם
הימים העליונים שמאירים מתוך
המעין של הכל.

מה שונה בשתי המצוות הללו
של התורה שכתוב בהן למען
יאריכון ימיה, בזה ובשלוש הקן?
אלא שתי מצוות אלה פלן תלויות
למעלה. אב ואם, סוד של זכור
ושמור פאחד, ומשום פך פתוב
למען יאריכון ימיה. ובשלוש
הקן, שכתוב (שם כב) שלח תשלח
את האם ואת הבנים תקח לך
למען ייטב לך וגו'. הסוד של
עולם העליון שלא נתנה רשות
להסתכל בו, וצריך לשלח מתוך
שאלה והתבוננות בו.

ואת הבנים תקח לך, שכתוב (שם
ד) כי שאל נא לימים ראשנים וגו'
[ול] מקצה השמים ועד קצה
השמים. אבל למעלה מקצה
השמים, שלח תשלח מרעיוניך
לשאל.

ובזה פתוב למען ייטב לך
והארכת ימים. לא כתוב למען
איטיב לך, אלא למען ייטב לך.
ולא כתוב יאריכון ימיה, אלא
והארכת ימים. למען ייטב לך -
אותו המקום שמטיב לכל, והוא
העולם הגנוז והנסתר. והארכת
ימים - כמו שכתוב תקח לך, זהו
ברשותו של האדם.

ואם יזדמן לו מעשה ויכון בו,
צדיק הוא. ואף על גב שלא מכון
בו, צדיק הוא, שעושה מצות
אדונו. אבל לא נחשב כמי שעשה

דתליין בהו חיי בר נש בהאי עלמא.
ואוקימנא על אינון יומין דבר נש בההוא
עלמא לעילא, וכלהו קיימין קמי קדשא בריך
הוא, ובהו אשתמודען חיי דבר נש.

על האדמה אשר יי' אלהיך נותן לך.
אבטחותרא לאתהניא באספקלריא
דנהרא, ורזא דא על האדמה, דא אספקלריא
דנהרא, באינון יומין עלאין, דנהרין מגו
מפועא דכלא.

מאי שנא, פאלין תרין פקודין דאורייתא,
דכתיב בהו למען יאריכון ימיה, בדא,
ובשלוש הקן. אלא תרין פקודין אלין, כלהו
תליין לעילא. אבא ואמא, רזא דזכור ושמור
פחדא. ובגיני כך פתיב למען יאריכון ימיה.
ובשלוש הקן, דכתיב, (דברים כב) שלח תשלח את
האם ואת הבנים תקח לך למען ייטב לך וגו',
רזא דעלמא עלאה, דלא אתייהיב ביה רשו
לאסתכלא, ואצטריך לשלח מגו שאלתא
ואסתפלותרא ביה.

ואת הבנים תקח לך, דכתיב, (דברים ד) כי שאל
נא לימים ראשונים וגו' מקצה השמים
ועד קצה השמים. אבל לעילא מקצה
השמים, שלח תשלח מרעיוניך למשאל.

ובדא פתיב, למען ייטב לך והארכת ימים,
למען איטב לך לא כתיב, אלא למען
ייטב לך. ויאריכון ימיה לא כתיב, אלא
והארכת ימים. למען ייטב לך, ההוא אתר
דאוטיב לכלא, ואיהו עלמא דסתיים וגניז.
והארכת (דף צ"ג ע"ב) ימים, כמה דכתיב, תקח
לך, פרשותא דבר נש איהו.

ואי אזדמן ליה עובדא ויכוון ביה, זכאה
איהו. ואף על גב דלא מכוין ביה, זכאה

איהו, דעביד פקודא דמריה. אבל לא אתחשיב כמאן דעביד רעותא